

„Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu (MT. 4, 4)“

Sf. Ap. Andrei, cei Întâi Chemat, ocrotitorul României

APOSTOL. I CORINTENI 4, 9-16

Fraților, mi se pare că Dumnezeu, pe noi, apostolii, ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă ne-am făcut priveriște lumii și îngerilor și oamenilor. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi însă, înțelepți întru Hristos. Noi suntem slabi; voi însă sunteți tari. Voi sunteți întru slavă, iar noi suntem întru necinste! Până în ceasul de acum flămânzim și însetăm; suntem goi și suntem palmuiți și pribegim și ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre.

EVANGHELIE. IOAN 1, 35-51

În vremea aceea stăteau Ioan, împreună cu doi dintre ucenicii lui, și, privind pe Iisus, Care trecea, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! Și cei doi ucenici l-au auzit când a spus aceasta și au mers după Iisus. Iar Iisus, întorcându-Se și văzându-i că merg după El, le-a zis: Ce căutați? Iar ei I-au zis: Rabbi (care se tâlcuiește: Învățătorule), unde locuiești? El le-a zis: Veniți și veți vedea. Au mers deci și au văzut unde locuia; și au rămas la El în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea. Unul dintre cei doi, care auziseră de la Ioan și veniseră după Iisus, era Andrei, fratele lui Simon-Petru. Acesta a găsit întâi pe Simon, fratele său, și i-a zis: Am găsit pe Mesia, care se tâlcuiește: Hristos. Și l-a adus la Iisus, Care, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chefa, ce se tâlcuiește: Petru. Iar a doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi. Iar Filip era din Betsaida,

Ocărâți fiind, binecuvântăm. Prigoniți fiind, răbdăm. Huliți fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, lepădătura tuturor, până astăzi. Nu ca să vă rușinez vă scriu acestea, ci ca să vă dojenesc, ca pe niște copii ai mei iubiți. Căci, de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos. Deci, vă rog să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.

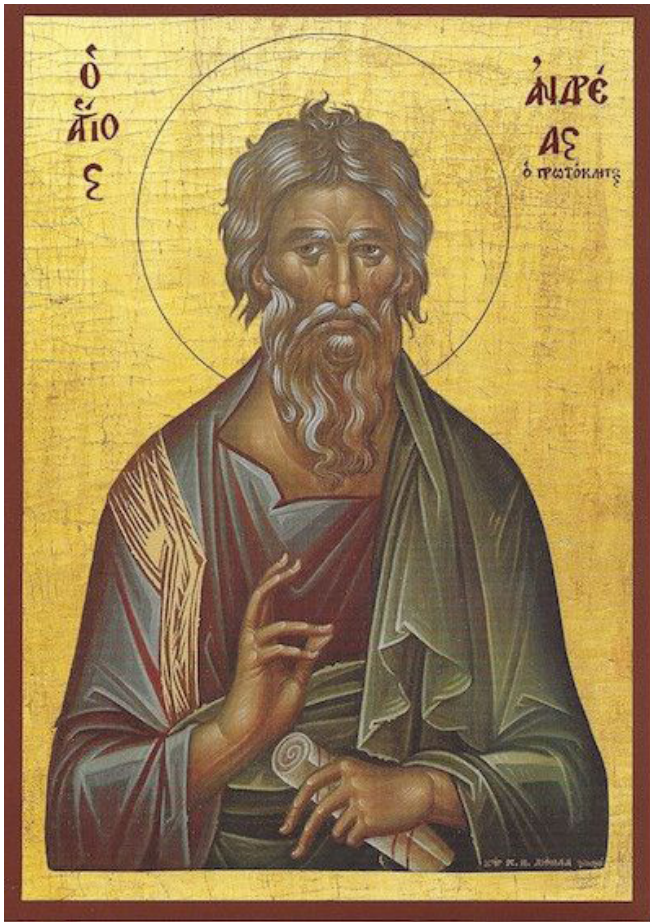
din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și prorocii, pe Iisus, Fiul lui Iosif din Nazaret. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată cu adevărat israelit în care nu este vicleșug. Natanael I-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin. Răspuns-a Natanael: Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

CUVÂNT DE LA PĂRIŢI

Văzând această strălucită turmă a Duhului și aruncându-mi undița apostolească în marea cu adevărat senină și fără valuri, îmi amintesc de glasul stăpânesc care strigă: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. O, cuvânt cu putere multă! O, cuvinte adevărate prin fapte! O, făgăduință adevărată, ce crește pe zi

ce trece! Căci a cui este pescuirea aceasta minunată? Cine este cel ce a adunat acum vestitul acesta praznic, cine altul decât, evident, vestitul între apostoli Andrei!

1.Văzând această strălucită turmă a Duhului și aruncându-mi undița apostolească în marea cu ade-

Sf. Ap. Andrei

vărat senină și fără valuri, îmi amintesc de glasul stăpânesc care strigă: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. O, cuvânt cu putere multă! O, cuvinte adevărate prin fapte! O, făgăduință adevărată, ce crește pe zi ce trece! Căci a cui este pescuirea aceasta minunată? Cine este cel ce a adunat acum vestitul acesta praznic, cine altul decât, evident, vestitul între apostoli Andrei! Cel ce a desfășurat mrejele limbii și ale amintirii, ca să umple această sfântă corăbioară cu cărnele apostoliei, îndreptând această arcă spre cer. Și care sunt primele vânat-uri? Care sunt prăzile osteneților? Cei ce își strălucesc haina sfințeniei prin virtuți. Cei dintâi și-au întins aceste brațe apostolești și pe cei de afară rătăciți i-au vânat la mântuire. Dar deși sărbătorii de față acest mare Andrei ne-a dat prilejurile, totuși întregul sobor al apostolilor se cinstesc împreună cu el. Căci pe aceștia harul i-a unit, iar spațiul nu-i desparte. Și dacă cineva ar vrea să laude o cunună cu flori împodobită din pietre de mult preț, din oricare parte și-ar începe laudele, odată cu părțile va admira și întregul. Sau așa cum cineva ar vedea un lanț de aur și ar atinge o verigă și întregul lanț s-ar mișca, la fel și cuvântul mergând către un singur

apostol, prin el îi cuprinde pe toți potrivit cuvântului inspirat de Dumnezeu al Sfântului Pavel: „Dacă un mădular se bucură, toate mădulele se bucură împreună cu el”. Ce armonie a mădulelor a mai arătat firea, așa cum harul Duhului Sfânt a unit în armonie dănțuirea apostolilor? Cu adevărat un singur har, cel care a adunat pe apostoli oaste Stăpânului.

2.Vino, așadar, la toți și prin toți pe fiecare să-l admirăm. Andrei, numele bărbăției apostolești, cel dintâi care L-a arătat învățător pe Stăpânul, începutul dănțuirii apostolești, cel ce iute a văzut venirea stăpânească, cel ce a schimbat ucenicia lui Ioan Botezătorul cu învățătura lui Hristos, pecetea cuvintelor Botezătorului. Căci era cel mai încercat dintre ucenicii lui Ioan. La raza sfeșnicului a căutat adevărul Luminii, precum cineva care, în lumini obscure fiind, încearcă să se obișnuiască cu izbucnirile de lumină ale lui Hristos. Dar Ioan, stând în repejunile Iordanului boțea turme, pregătind în ape pocăința drept antidot pentru poruncile lui Moise și cu repejunile Iordanului tăia ascuțișul sabiei lui Moise. Căci pe cei cărora călcarea poruncii moarte le-a născut, pe aceștia Botezătorul, răpindu-i, i-a trimis înainte prin pocăință. Fiindcă încă nu era prezent Cel ce dezlega moartea, prin punerile botezului, moartea se îmblânzea, fără de voie învățând iubirea de oameni prin pocăință. Dar când a fost de față Stăpânul, ascuns fiind de înțelepciunea iconomieii și ascunzându-și fulgerarea vredniciei în veșmântul de muritor, cunoscându-L Ioan, îndată s-a schimbat din ucenic în purtător de scut, și trăgându-și mâna, propovăduitor al Celui de față s-a făcut. „Iată, mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii”. Acesta, zice, este Izbăvitorul morții. Acesta este nimicitorul păcatului. Eu sunt trimis vestitor al Mirelui, iar nu mire. Purtător de scut, nu Stăpân, am venit.

3.La aceste cuvinte, cel mai vestit dintre Apostoli, Andrei, străpuns fiind, părăsind pe ucenic, a alergat spre Cel propovăduit. Și primind legământul cuvântului, devine mai ascuțit la limbă decât Ioan și, apropiindu-se de Stăpânul, și-a arătat dorul de chip, părtaș drumului luându-l pe Evanghelistul Ioan. Și amândoi împreună, lăsând sfeșnicul, s-au dus la Soare. Andrei cel dintâi răsad al apostolilor. El a deschis ușile ucenicilor lui Hristos. El a fost cel dintâi care a cules roadele arătării profetice, care a întrecut nădejdlile tuturor. Primul care a îmbrățișat pe Cel așteptat mai presus de toți. Cel dintâi a arătat poruncile legii date la vreme. Cel dintâi care a oprit limba lui Moise nesu-

ferind-o să mai vorbească după Hristos, nu insultându-l pe învățătorul iudeilor, ci preferând în locul celui trimis pe Cel ce trimite. Sau mai degrabă el, cel dintâi, s-a arătat cinstindu-l pe Moise, fiindcă el, cel dintâi, L-a cunoscut pe Cel profețit de Moise. „Profet vă va ridica vouă Domnul Dumnezeu nostru dintre frații voștri ca mine, de El să ascultați”. Se ridică deasupra legii, ascultând legea. L-a auzit pe Moise zicând: „De El să ascultați”. L-a auzit pe Ioan strigând: „Iată, Mielul lui Dumnezeu”. Și pentru dovedirea legii s-a făcut dezertor al legii. Recunoscând pe profetul profețit, îl conduce de mână pe fratele său la marea descoperire. Lui Petru care nu știa îi arată comoara „L-am aflat pe Mesia” după Care tânjim. Pe Cel a Cărui venire am nădăjduit-o, pe Acela să-L răpim acum în contemplare. L-am aflat pe Cel pe care profeticeștile trâmbițe ne-au poruncit să-L așteptăm. A venit vremea pe care harul a propovăduit-o, pe care dorul nădăjduia să o vadă cu ochii. Căci, zice, a găsit Andrei pe fratele lui, pe Simon și împarte cu el comoara vederii. Îl duce de mână pe Petru la Stăpânul. O străină minune! Astfel Andrei se face ucenic și învățător al oamenilor. Și-a început ucenicia învățând pe alții. Răpește vrednicia apostoliei. L-am aflat pe Mesia. O, câte nopți fără somn au petrecut lângă repejunile Iordanului, iar acum pe Cel dorit L-am aflat! N-a șovăit după cuvânt Petru, căci era fratele lui Andrei și cu voință fierbinte s-a grăbit să-și deschidă urechile.

4. Luându-l pe Petru, Andrei l-a adus pe cel părtaș neamului lui la Stăpânul, părtaș făcându-l uceniciei. Aceasta a fost prima ispravă a lui Andrei. A mărit numărul apostolilor, l-a adus pe Petru, ca Hristos să-l afle pe corifeul ucenicilor. Astfel încât Petru, întru mărturisirea prin care s-a aflat mai târziu bineplăcând Domnului, de la Andrei a rodit semințele acestei buneplăceri. Dar schimbul laudelor între ei este în balanță din ambele părți. Căci bunătățile aparțin amândurora și ambii se laudă cu aceleași bunătăți. Câtă bucurie a adus tuturor Petru care a răspuns iute la întrebările Stăpânului și el a rupt tăcerea ucenicilor: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” Și ca și când el ar fi fost limba celor întrebați sau ca și cum ar fi grăit prin el toți laolaltă, el singur, mai presus de toți a vorbit: „Tu ești Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu”, printr-un singur cuvânt mărturisind și iconomia, și pe Cel ce iconomisește. O, potrivire a cuvintelor! Căci la cuvintele la care Andrei l-a adus pe Petru, la aceleași cuvinte Părintele cel de sus l-a făcut pe Petru să

subscrie, răsunându-le ca un ecou. Căci Andrei zicea: „L-am aflat pe Mesia”. Iar Părintele ceresc i-a sugerat lui Petru să zică: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu Celui viu”, dar acestea le-a poruncit să le zică nu numai lui Petru. Spune, o, Petre, întrebat fiind, cuvintele lui Andrei. Arată-te gata să răspunzi Învățătorului. Căci n-a mințit Andrei, zicându-ți: „Pe Mesia L-am aflat”. Dar tu cuvântul evreiesc, mutându-l în Ellada, strigă: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui Viu”. Vezi cu câte daruri se împodobește Andrei, chiar de la începutul uceniciei lui?

5. Dar când Mântuitorul, lăsând cetățile, umbla prin pustie, mulțimile oamenilor veneau după El, neputând suferi despărțirea nici măcar pentru puțin. Dar era în pustie lipsă de hrană, și pântecele nu suferea. Iar Mântuitorul, covârșind pustiul, reînnoiește minunea veche, și face iarăși pustiul martor al minunilor săvârșite oarecând în pustiul, și, făcându-i pe ucenici ospătari, le-a poruncit ca din gustarea lor să hrănească mulțimile. Dar soborul ucenicilor îndată s-a tulburat de lipsă și privind unii către alții și neînțelegând ceea ce avea să se petreacă, cu cugete omenești s-au vătămat. Așadar, ucenicii vorbeau altceva unii către alții, vestindu-l lipsa. Dar Andrei, fiind între cei prezenți, muștrându-le necredința, i-a trecut cu vederea, dând Mântuitorului prilejurile minunii. Căci ce zice? „Nu sunt decât cinci pâini și puținii pești”. Ce face, așadar, Mântuitorul? Aduceți-le pe acestea aici. Și mărturisirea lipsei s-a făcut belșug de bunătăți.

6. Căci Mântuitorul, săvârșind deja alte minuni în petrecerea Lui pe pământ, și cu ucenicii petrecând destulă vreme, S-a dus la ceruri. Dar apostolii, străbătând lumea, împrăștiindu-se fiecare în altă parte, au împărțășit lumii șuvoaiele harului. Aici, așadar, acest fericit Andrei, umplând de har Ellada și totodată ținutul barbar, și prin minuni înduplecând neamurile spre credință a fost trimis la cel mai mare luptător al necredinței, mă refer la Ahaia. De unde, pe mulți scriindu-i în ceruri, a fost predat crucii pentru credință. Și a imitat prin felul morții pe Stăpânul, pentru ca, prin comuniunea patimii să arate mărimea dorului. Crucea a fost înfiptă în mijlocul Elladei și Andrei a fost spânzurat pe ea, prin răstignirea lui propovăduind pe Cel răstignit, și prin cuie, crezând cuielor, și prin patimă, mărturisind patima. Aflându-se dincolo de viața această muritoare, prin patima lui, a arătat și mai lucrătoare puterea învățăturii lui. Iar pe cei pe care nu i-a convins vorbind în public, pe aceștia i-a înduplecat

ucis fiind. Și pe care nu i-a tras la credință vorbind, pe aceștia i-a pescuit pătimind. Împărțit fiind între cer și pământ, având adică pământul pentru trup, iar de cer fiind moștenit cu sufletul, veghează de sus turmele oamenilor prin tămăduiri și minuni, făcându-i de-a dreapta pe cei de pe pământ. Căci cei de față au odrăslit spicele acelei arături și din acea învățătură au înflorit strugurii credinței. Și voi dascăli ai dreptei

credințe v-ați făcut, neguțători ai Împărăției cerurilor ați venit împreună la Cel de Care se minunează cerul. Căci al lui Hristos este cuvântul, prin fericitul Pavel, „dacă rămânem întru El, vom și împărăți împreună cu El”. Lui fie slava în vecii vecilor. Amin.

Cuvânt de laudă la Sfântul Apostol Andrei
PG, 28, 1101sau BEPES, vol. 36, p. 303-306

FILE DIN SINAXAR

Porunca lui Dumnezeu este voia Lui, iar voia lui Dumnezeu este puterea Lui

Când auzim de porunci, vai! Ni se pare imposibil și nedrept. De ce? Pentru că le primim juridic. Confundăm poruncile lui Dumnezeu cu poruncile de la primărie sau de la poliție... Și nouă ne place să trecem pe roșu, să mărim viteza și așa mai departe. Nu ne place să ascultăm de reguli.

Ca să ne vindecăm, avem urgentă nevoie să înțelegem că poruncile lui Dumnezeu nu sunt „regulile de circulație”, ci sunt „benzina din motor”. Când nu împlinim poruncile, semănăm cu cineva care vrea să meargă cu mașina fără benzină. Nu va putea decât dacă o împinge sau îl trage cineva... În acele condiții el, e adevărat, înaintează, dar „cum, cât, încotro?”.

Porunca lui Dumnezeu este voia Lui, iar voia lui Dumnezeu este puterea Lui. Așadar, împlinind o poruncă, avem acces la puterea lui Dumnezeu care ni se dă nouă. Dacă-i spui cuiva: „Du-te în sufragerie, aprinde lumina și ai să găsești ceva acolo”, iar acela va spune: „Ce-mi poruncești? Mă înveți tu pe mine ce să fac?! Nu aprind lumina...!”. Și nu aprinde și nu vede că pe masă avea exact ce-i trebuia.

Cred că pilda cu preotul care a mers la Mitropolitul Andrei Șaguna după ajutor ne va fi de mare folos. Acela a cerut ajutor pentru că avea copii mulți și multe nevoi. Înaltul i-a adus o Biblie din bibliotecă, i-a dat-o și i-a spus să citească din ea că va primi ajutorul de care are nevoie. Preotul a luat-o întristat și a plecat dezamăgit gândind că nu a fost înțeles, că nu de lecturi din Biblie avea el nevoie având atâtea necazuri.

După o vreme, mitropolitul merge la el acasă și-l cercetează: „Cum îți mai este?”. Acesta mărturisește că nu mai bine. „Dar ai citit din Sfânta Scriptură cum ți-am spus?”. „Da, da”, zice acela. Atunci mitropolitul îi cere să aducă Biblia și s-o deschidă. Când o deschide, acela găsește în ea o sumă însemnată de bani!

Iată „ce-ți face porunca”, îți dă, nu-ți ia! Îți dă puterea de care ai nevoie, ca să ai ce nu ai! Dar tu ai nevoie să faci acel efort al lucrării poruncii. E un efort mic pentru că, în chiar clipa în care pui începutul, Domnul lucrează. Dar să fii cu gândul la El și nu la „socotelile tale”.

Monahia Siluana Vlad

Doamne, unde-i rana?

Editura Doxologia, Iași, 2017, pp. 158-159

